

**Blue
sisters**

Van Coco Mellors verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Cleopatra en Frankenstein

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

COCO MELLORS

Blue sisters

Vertaald door Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6697 0

© 2024 Coco Mellors

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Jan de Nijs

Oorspronkelijke titel *Blue Sisters*

Oorspronkelijke uitgever 4th Estate

Omslagontwerp Margo Togni,

op basis van het ontwerp van Jo Thomson

Omslagillustratie © Gill Button,

To the Lighthouse, oil on canvas, 2017

Foto auteur © Zoe Potkin

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor Daisy, omdat je er vanaf het begin was.
En voor Henry, omdat je belooft tot het einde te blijven.*

Proloog

Een zus is geen vriendin. Waar komt toch de behoefte vandaan om zo iets essentieels en ingewikkelds als de band tussen zussen te reduceren tot iets vervangbaars en banaals als vriendschap? En toch wordt die status steeds weer van stal gehaald om de hoogste vorm van intimiteit mee aan te duiden. *Mijn moeder is mijn beste vriendin. Mijn man is mijn beste vriend.* Nee. Ware zusterschap, van het soort waarbij je nagels in dezelfde baarmoeder zijn gegroeid en je schreeuwend uit hetzelfde geboortekanaal naar buiten bent gekomen, is niet hetzelfde als vriendschap. Je kiest elkaar niet uit en er is geen aftastende periode waarin je elkaar leert kennen. Je maakt van het begin af aan deel uit van elkaar. Neem de navelstreng – taai, stevig, afstotelijk, maar van levensbelang – en vergelijk die met een kleurig geweven vriendschapsarmbandje. Dat is het verschil tussen een zus en een vriendin.

De oudste van de gezusters Blue, hun leider, is Avery. Ze werd levenswijs en -moe geboren. Toen ze vier was, liep ze in haar een-tje van de kleuterschool terug naar huis in de Upper West Side en verklaarde dat ze te moe was om het vol te houden. Maar ze hield wel vol, dat heeft ze altijd gedaan. Avery leerde de andere zusjes de borstcrawl, hoe ze de katten van de kruidenier voor zich konden winnen door ze onder hun kin te kietelen, hoe ze kaarten moesten schudden zonder de hoekjes om te buigen. Ze heeft een hekel aan

gezag maar houdt van structuur. Ze heeft een fotografisch geheugen. Op de middelbare school brak ze in in het schoolarchief en leerde de burgerservicenummers van al haar klasgenoten uit haar hoofd, die ze de rest van het jaar bleef verbijsteren door hen met hun negencijferige nummer aan te spreken.

Op haar zestiende haalde ze haar middelbareschooldiploma, waarna ze in drie jaar een bachelorstudie aan Columbia University voltooide. Op haar eenentwintigste liet ze alles achter om zich aan te sluiten bij een 'anarchistische, niet-hiërarchische, op consensus gestoelde gemeenschap', oftewel een commune. Daarna leefde ze een tijdje op straat in San Francisco, waar ze heroïne rookte en uiteindelijk ook spoot. Zonder dat iemand van de familie ervan wist liet ze zich na een jaar opnemen in een afkickkliniek, en sindsdien is ze clean. Toen ze dat allemaal achter zich had gelaten, ging ze rechten studeren, waarbij ze eindelijk profijt had van dat geheugen van haar.

Ze zeggen weleens dat je je principes pas leert kennen als je er zelf hinder van ondervindt, en daar is Avery het levende bewijs van. Ze is uiterst principieel en voelt zich vaak gehinderd. Ze was misschien liever dichter of documentairemaker geworden, maar ze is advocaat. Nu, op haar drieëndertigste, woont ze in Londen met haar vrouw Chiti, een therapeut die zeven jaar ouder is dan zij. Ze heeft haar hele studieschuld afbetaald en bezit meubelstukken die bijna evenveel hebben gekost als haar hele opleiding. Ze weet nog van niks, maar over een paar weken zullen haar leven en haar huwelijk imploderen op een manier die ze niet voor mogelijk had gehouden. Avery zou graag alleen maar ruggengraat willen tonen, maar het vlees is zwak.

Twee jaar na Avery kwam Bonnie ter wereld. Bonnie is goedaardig en wilskrachtig. Haar taal is de taal van het lichaam. Op haar zesde kon ze al op haar handen lopen. Op haar tiende kon ze bij het jongleren vijf mandarijnen tegelijk in de lucht houden. Ze had op zowel ballet als turnen gezeten, maar kon nooit echt haar draai vin-

den tussen al die lenige, meisjesachtige meisjes. Toen ze op haar vijftiende een keer een gat in de muur van haar kamer had geslagen en hun vader met een paar bokshandschoenen was komen aanzetten, vond ze haar ware vorm. Voor Bonnie was de ontdekking van het boksen waarschijnlijk net zo'n openbaring als de ontdekking van seks voor andere mensen. Dus hiér draait alles om.

Bonnie knielt voor het altaar van de discipline. Nadat ze er in stilte getuige van was geweest hoe haar oudste zus zich als jongvolwassene te gronde richtte, nam ze zich plechtig voor nooit een druppel alcohol te drinken. Haar favoriete roesmiddelen zijn zweet en geweld. Daarmee bracht ze het tot de finale van het wereldkampioenschap voor vrouwen van de IBA, naast de Olympische Spelen het hoogste amateurpodium van de sport, waar ze de zilveren medaille won in de lichtgewichtklasse, om vervolgens de overstap naar de profs te maken. Vreemd genoeg, gezien de sport die ze beoefent, is Bonnie de zachtaardigste van de zussen. Ze weet de ijsblokjes uit het bakje te krijgen zonder ermee op het aanrecht te meppen. Baby's en honden vertrouwen haar instinctief. Ze kan niet liegen. En hoewel ze een lichaam heeft als een gewelfde eiken deur, is ze in wezen zo doorzichtig als een raam. Nu, op haar eenendertigste, op wat het hoogtepunt van haar vechterscarrière zou moeten zijn, heeft ze zowel New York als de bokssport vaarwelgezegd, nadat ze in haar laatste gevecht een verschrikkelijke nederlaag had geleden. Ze heeft haar toevlucht gezocht in Venice Beach, Los Angeles, waar ze een baantje heeft aangenomen als uitsmijter van een nachtcafé.

De meeste mensen gaan door het leven zonder ooit te weten wat het is om een roeping te hebben, een roeping die van je vraagt om al het kortstondige plezier op te offeren voor het najagen van een droom die misschien pas jaren later bewaarheid wordt – als het al zover komt. Dat onderscheidt je van anderen, of je nu wilt of niet. Dat kan zwaar, eenzaam en slopend zijn, maar als het echt een roeping is, heb je geen keuze. Dat was wat boksen was voor Bonnie. En

toch tref je haar nu aan in een achterafstraatje in Venice, waar ze lege bierglazen ophaalt, aangeschoten vrouwen in taxi's helpt en sigarettenpeuken opveegt zonder ook maar het minste spoortje te vertonen van de anarchistische, meedogenloze vechtmachine die ze van zichzelf had gemaakt.

Hun ouders hadden op een zoon gehoopt, maar na twee miskramen waarover nooit meer gesproken werd, kregen ze Nicole, die altijd Nicky werd genoemd. Van de drie meisjes was Nicky het meest meisje. Ze blies kauwgombellen die zo groot waren als haar hoofd. Ook als volwassene genoot ze nog oprecht van popmuziek. Als kind deed ze niets liever dan rupsen verzorgen tot ze vlinders werden door ze kleine stukjes pompoen te voeren. Ze kocht haar eerste beugelbeha toen ze tien was; gewoon, om er maar op voorbereid te zijn. Aan het einde van de middelbare school had ze al vijf vriendjes versleten. Ze koos bij voorkeur haar kleren voor de hele week van tevoren al uit, inclusief bijpassend ondergoed. Ze kon perfect eyeliner aanbrengen in een rijdende taxi, zonder uit te schieten. Nicky was altijd populair geweest bij de jongens, maar ze maakte makkelijkvriendinnen. Tijdens haar studie werd ze lid van een vrouwendispuut, een feit waarmee haar zussen haar onbarmhartig plaagden, maar daar trok ze zich niets van aan. Haar zussen hadden het meestal te druk met hun eigen leven, en ze miste hen, dus creëerde ze met haar vriendinnen haar eigen familie.

Als Avery de verstandige was en Bonnie de onverstoorbare, dan was Nicky de gevoelige. Ze was een kermis van gevoelens die ze nooit probeerde te verbergen. Soms was ze een extatisch wervelende draaimolen, soms een frontaal geramd botsautootje, soms het bewegingloze doel in de schiettent. Ze was een geboren moeder, maar haar lichaam had andere plannen. Na jarenlang aan verschrikkelijke menstruatiepijnen te hebben geleden, werd kort na haar twintigste endometriose bij haar geconstateerd. En hoewel ze op haar zeventwintigste overleed, hoorde ze niet echt bij die club; ze zong niet in een band en leefde er bepaald niet op los vol-

gens het motto *live fast, die young*. Nicky zou desgevraagd hebben geantwoord dat ze een absurd normaal leven leidde, als lerares Engels op een charterschool in de Upper West Side, tien straten van waar ze was opgegroeid. Dat leek misschien een minder groots en meeslepend leven dan dat van haar zussen, maar zelf zag ze dat nooit zo. Ze was dol op haar leerlingen en droomde ervan ooit een gezin te stichten. Niets in haar leven wees op haar voortijdige dood, behalve de constante pijn.

Een jaar na Nicky's geboorte deden haar ouders een laatste poging om hun langverwachte zoon te krijgen. Ze kregen Lucky. Lucky werd per ongeluk thuis geboren; binnen een kwartiertje was het gepiept, waarmee ze onmiddellijk haar plekje in het gezin veroverd had. Hoe oud Lucky ook wordt, ze zal altijd de baby blijven. Zodra Nicky kon praten verkondigde ze dat Lucky háár baby was en wilde ze haar kleine zusje overal mee naartoe nemen. Ze bleven onafscheidelijk, maar Lucky bleef niet klein. Ze is een meter tachtig. Hun ouders hadden vier kansen gekregen om iemand met de zo begeerde eigenschap vrouwelijke schoonheid op de wereld te zetten. Met Lucky zijn ze daarin geslaagd. Tot haar gebit aan toe, dat een beetje onregelmatig is, met extreem puntige hoektanden die haar glimlach iets sensueels en roofdierachtigs geven. Onlangs heeft ze zonder medeweten van haar management haar haar kortgeknipt en geblondeerd, waardoor ze eruitziet als een kruising tussen Barbie, Billy Idol en een Siberische husky. Lucky is al sinds haar veertiende model en heeft over de hele wereld gewerkt, wat een andere manier is om te zeggen dat ze over de hele wereld eenzaam is geweest.

Als Lucky ergens binnenkomt is het alsof een sidderaal een kom met goudvissen binnenglijdt. Ze is scherpzinnig en heimelijk verlegen. Ze heeft zichzelf gitaar leren spelen toen ze in Tokio woonde en ze is behoorlijk goed, maar ze is te zelfkritisch om ooit in het bijzijn van iemand anders te spelen. Ze houdt nog steeds van video-spelletjes of welke vorm van ontsnapping dan ook. Op dit moment

woont ze op zichzelf in Parijs. Tot dusver heeft ze dit jaar honderdtweeëndertig keer de woorden 'ik moet iets drinken' gebezigd. Dat is meer dan ze in haar hele leven 'ik hou van je' heeft gezegd. In haar appartement in Montmartre hangen de ingelijste blauwe vlinders die ze nog van Nicky had gekregen boven haar bed, maar ze slaapt zelden. Lucky is zesentwintig en ze is zichzelf kwijt. In feite geldt dat voor alle overgebleven zussen.

Maar wat ze niet weten is het volgende: zolang je leeft is het niet te laat om gevonden te worden.

1

Lucky

Lucky was laat. Onverantwoord, onomkeerbaar, op-het-gevaar-af-deze-klus-te-verspelen-laet. Ze had om twaalf uur een pasbeurt bij een modehuis in Le Marais, maar dat was al tien minuten geleden en ze moest nog een paar kilometer met de metro. Ze had zich de vorige avond op een feestje van de modeweek tegoed gedaan aan de gratis drank (haar lievelingsdrank) en daar een stel door het bedrijfsleven ingelijfde graffitikunstenaars ontmoet die erop gebrand waren hun reputatie als undergroundcreatievelingen nieuw leven in te blazen. Ze nodigden haar uit om bij een van hen achter op de motor mee te gaan naar een leegstaande villa in het zestienste arrondissement, een voormalige diplomatenresidentie waarop ze hun kunst wilden aanbrengen. Het met spuitbussen bekladden van historische gebouwen was niet echt Lucky's ding, maar ze was er altijd voor in om het einde van de nacht uit te stellen.

Het gebouw bleek beter beveiligd dan ze hadden verwacht: er hingen overal camera's en er stond een hek omheen met vervaarlijke punten. Daarom namen ze genoeg met de rolluiken van een naburige *tabac* als canvas voor hun kunst. De graffitikunstenaars kozen voor een libertijnse kreet die opgang maakte tijdens de protesten van '68 – VERBODEN VERBODEN! – terwijl Lucky zich wijdde aan een klassieke vertolking van een pik met ballen. Lurkend aan flessen roze Veuve Clicquot, die ze van het feest hadden mee-

genomen, hadden ze op de trappen van het Palais de Tokyo de zon zien opkomen, waarna ze naar Lucky's huis waren gereden om een joint te roken. Toen de twee mannen een voorspelbare poging deden om een trioetje te initiëren, zei Lucky dat ze de tussenpersoon maar buiten beschouwing moesten laten en het lekker met elkaar moesten doen, waarna ze volledig gekleed op haar bed in slaap viel; om een paar uur later in een leeg en gelukkig intact appartement wakker te worden door een telefoontje van haar agent, die haar er opgewekt aan herinnerde haar haar te wassen voordat ze naar de pasbeurt ging.

Het was ook op de dag af één jaar na Nicky's dood.

In de voortdenderende metro keek Lucky op haar telefoon en zag een gemiste oproep en een voicemail van Avery, die zichzelf ongetwijfeld ten doel had gesteld om haar te helpen haar gevoelens over deze dag te 'verwerken', plus een formeel ogende e-mail van haar moeder, die ze meteen wegdrukte. Ze miste de smerige New Yorkse metro, met zijn betrouwbare onbetrouwbaarheid en gebrekkige telefoonbereik; die in Parijs was bijna intimiderend efficiënt en bood overal bereik, zelfs onder de grond. Je kon je hier nergens verstoppen. Zonder Avery's bericht af te luisteren liet ze haar telefoon weer in haar zak glijden. Sinds Nicky's begrafenis had ze niemand van haar familie meer gezien. De avond na de begrafenis was een krachtige, warme wind over de stad getrokken; restauranttafeltjes werden omvergeblazen en vuilnisbakken rolden door de straten, elektriciteitskabels raakten beschadigd en in Central Park woeien de takken uit de bomen. En Lucky en haar zussen raakten over de wereld verspreid zonder de intentie om ooit nog terug te komen.

Ze was nu een kwartier te laat. In haar overhaaste vertrek was ze haar oortjes vergeten mee te nemen, een vergissing waarvan ze gegarandeerd de hele dag spijt zou hebben. Lucky kon normaal nog geen straat uitlopen zonder haar oortjes in te doen en zo een muzikale buffer tussen zichzelf en de wereld te creëren. Geholpen door

het feit dat ze haar gebruikelijke ontbijt van een Marlboro Red en een ibuprofen had overgeslagen en zich niet had omgekleed, was ze in recordtijd de deur uitgegaan. Ze rook steeds aan haar T-shirt. Een beetje rokerig, een beetje zweterig, maar op zich kon het er nog wel mee door.

'Je voudrais te sentir.'

Lucky's ogen schoten naar de man die tegenover haar zat en die woorden had uitgesproken. Hij had het gespannen knaagdierachtige gezicht van een prooidier, maar de ogen van een roofdier. Boven zijn kruis hield hij een grote fles Volvic-water in zijn handen, die hij glimlachend op haar richtte.

'Wat?' vroeg ze, al interesseerde het haar niet wat hij had gezegd en had ze geen enkele behoefte om met hem te praten.

'Ah! *You are American!*' Hij sprak het uit op zijn Frans, met de klemtoon op 'can'.

'Yup.' Lucky knikte en pakte haar telefoon weer, in een poging desinteresse uit te stralen.

'You are beautiful,' zei hij, terwijl hij zich naar haar toe boog.

'Mmm, dank je.' Ze hield haar ogen strak op haar telefoon gericht. Ze overwoog om een appje naar haar agent te sturen om te zeggen dat ze te laat was, maar besloot het toch maar niet te doen. Dat zou haar te laat zijn alleen maar werkelijk maken. Ze kon beter van deze tussenperiode genieten nu het nog kon, voordat bekend werd dat ze het weer eens verprutst had.

'En zo lang,' ging de man verder.

In haar donkere vintage Levi's en haar zwarte korte T-shirtje was Lucky inderdaad zo lang en recht als een uitroepteken. Ze liet haar schouders iets naar voren zakken, zodat hij minder van haar te zien kreeg en ze een vraagteken werd.

'Mon dieu,' zei hij zachtjes tegen zichzelf. *'T'es trop sexy.'*

Ze zou moeten opstaan en ergens anders moeten gaan zitten. Tegen hem moeten zeggen dat hij zijn bek moest houden en op kon donderen. Zijn waterfles – die grote, stomme, denkbeeldige fallus –

moeten pakken en fijn moeten knijpen.

Maar ze wees alleen naar haar telefoon. ‘Hé, ik probeer hier, eh...’ Ze fronste en wees op het schermje om aan te geven dat ze aan het bellen was. Ze scrolde snel door haar contacten. Maar wie kon ze bellen? Ze wilde eigenlijk niet echt iemand spreken. Uit gewoonte zocht ze Nicky’s naam op en drukte op bellen. Ze deelden met zijn allen een gezinsabonnement dat Avery had geregeld; ze vermoedde dat Avery zichzelf de pijn van het opzeggen van Nicky’s nummer bespaarde door de rekening te blijven betalen. Lucky wist niet waar Nicky’s telefoon nu was, ergens dood in een la, waarschijnlijk, maar ze was dankbaar dat ze dit nog had.

De stem van haar zus vulde haar oor. *Dit is de voicemail van Nicky, spreek iets in na de piep. Leef je uit!*

Ze giechelde, zich bewust van het feit dat ze werd opgenomen. Op de achtergrond hoorde Lucky zichzelf zachtjes lachen, een paar jaar jonger en onwetend over het verlies dat de toekomst voor haar in petto had.

‘Ik zou je graag leren kennen,’ hield de man vol.

‘Ik ben aan het bellen,’ zei Lucky.

‘Ah, *d’accord*.’ Hij leunde achterover met zijn handpalmen omhoog, in een bespottelijk gebaar van hoffelijkheid. ‘We spreken elkaar zo wel.’

Het was niet voor het eerst dat ze Nicky belde na haar dood; de behoefte om haar zus te vertellen hoe het leven was zonder haar was constant aanwezig. Een beetje zoals een geamputeerde die denkt dat hij nog benen heeft en steeds weer probeert op te staan.

‘Hé, met mij,’ zei ze na de piep. ‘Ik, eh, ik bel eigenlijk alleen even om gedag te zeggen.’ Ze keek steeds naar de man, die geen enkele moeite deed om te verbergen dat hij meeluisterde.

‘We zitten hier midden in de modeweek, dus het is allemaal nogal hectisch, maar ik wilde je toch even bellen omdat, eh, het een bijzondere dag voor je is. Eén jaar! Het is niet te geloven. Dus ja, ik wilde je even, eh, niet feliciteren natuurlijk – alsof er godverdomme

iets te vieren valt. Maar ik wilde je laten weten dat ik aan je denk. Ik denk altijd aan je. En ik mis je. Uiteraard.' Lucky schraapte haar keel. 'Nou, dat was het. Ik hou van je.' Ze wachtte even of ze iets voelde, een kosmische energie die haar vertelde dat haar zusje haar gehoord had. Niets. 'O, en Avery doet ook weer heel irritant. Nou, dag.'

Ze hing op en keek uit het raam. Ze waren bijna bij Saint Paul, haar halte. Toen ze opstond, raakte de man haar arm aan. Ze reageerde alsof hij een brandende lucifer bij haar huid had gehouden.

'Mag ik je nummer?'

De trein remde af toen ze het station binnenreden en Lucky verloor haar evenwicht.

Hij grijnsde naar haar toen ze wankelend een stang beetgreep. Hij had bruin uitgeslagen tanden van het roken. 'Je bent zo sexy,' zei hij.

Lucky keek naar de man die begerig zijn blik over haar heen liet gaan, alsof hij voor een vitrine met gebakjes stond.

De waterfles wees nog steeds vanuit zijn kruis in haar richting.

'Mag ik?' vroeg ze, naar de fles wijzend.

De trein kwam tot stilstand.

'Dit?' vroeg de man verbaasd. Hij gaf haar de plastic fles. '*Mais bien sûr.*'

Ze pakte de fles van hem aan, schroefde de dop eraf en goot hem leeg in zijn schoot.

De man vloog met een gil overeind, terwijl een donkere vlek zich aftekende in zijn spijkerbroek.

Lucky snelde naar de uitgang en trok aan de zilverkleurige hendel, dat merkwaardige praktische hulpstuk dat zo eigen is aan de Parijse metro, waarna de deuren openschoven. Terwijl ze op het Perron opging in de stroom andere reizigers hoorde ze hem roepen dat ze een kutwijf was. Ze rende met twee treden tegelijk de trap op en liep het zonlicht in.

Ze haastte zich onder de stenen bogen van de arcade op Place de Vosges door naar het adres dat haar agent haar had gestuurd. Twee

oude rokende mannen in identieke olijfgroene regenjassen draaiden zich om en keken haar na toen ze hen gepasseerd was. Ze belde aan en liep de afgebladderde blauwe houten deur door die op een binnenplaats uitkwam. Aan de andere kant was een lange wenteltrap. Het geklos van haar zware schoenen weerkaatste tegen de muren terwijl ze de trap beklom en op elke verdieping even bleef staan om op adem te komen. Doordat ze al sinds haar tienertijd een pakje per dag rookte, was ze slecht uitgerust voor dit soort activiteiten. Ze sleepte zich aan de leuning naar de bovenste verdieping, waar een vrouw met een strakke donkere knot en een meetlint als een slang om haar schouders haar in de deuropening stond op te wachten.

‘Ik ben te laat, ik weet het,’ zei Lucky buiten adem. *‘Je suis désolée.’*

‘En u bent?’ vroeg de vrouw scherp.

‘Lucky,’ hijgde ze. ‘Lucky Blue.’

‘Loekie?’ herhaalde de vrouw, terwijl ze op haar klembord keek. Vanachter de vrouw kwam het geluid van ijverig zoemende naaimachines. ‘Je bent niet te laat. Verre van zelfs. Je pasbeurt is om twee uur.’

Lucky stond met haar handen op haar knieën uit te hijgen. ‘Ik moest hier toch om twaalf uur zijn?’

‘Nee hoor, dat moet een vergissing zijn. We zien je om twee uur graag weer terug. Ciao!’

Met een gezaghebbende klik werd de deur voor haar neus in het slot gegooid. Lucky weerstond de aandrang om zich ter plekke op de grond te laten zakken en daar als een straatkat te gaan liggen slapen tot het haar beurt was. Langzaam slofte ze de trap weer af.

Nu ze niets anders omhanden had, dwaalde ze door de zonovergoten straten van Le Marais, op zoek naar een café om een drankje te nuttigen. De adrenaline van haar Volvic-wraakactie en de daaropvolgende race naar haar pasafspraak begon uit te werken en nu voelde ze iets opkomen wat tot een verschrikkelijke kater zou kunnen uitgroeien als ze het niet in de kiem smoorde.

Het was begin juli, maar ondanks het zachte weer hing er die

zomer een broeierige sfeer in Parijs. De lucht was heilig van de uitlaatgassen omdat het verkeer voortdurend vaststond door een algehele staking, en vanwege een plotselinge stijging van het aantal steekincidenten in de metro en in bepaalde woonbuurten was er heel veel blauw op straat. Maar in Le Marais, met zijn boetieks, gezellige barretjes en drukke cafés, heerste een vrolijke sfeer en leek dat alles ver weg.

Vanaf de overkant van de straat hoorde Lucky haar naam roepen, ze draaide zich om en zag haar vriendin en collega Sabina met twee mannelijke modellen op een terrasje zitten. Sabina was een roodharige Française, over wie ze een ontwerper ooit had horen zeggen dat ze ‘een lichaam als honderd kilometer glad asfalt’ had.

Sabina wenkte haar.

‘Daar hebben we punky Pollyanna,’ zei Cliff, de langste van de twee mannen, toen ze kwam aanlopen. Cliff was een Australische ex-profsurfer die dat seizoen enige vermaardheid genoot omdat hij in Milaan een show had gelopen in niets anders dan een gouden reetveter. Toch kon je hem onmogelijk objectiveren, daarvoor was zijn ego te groot. Dat, plus de wetenschap dat hij het modellenwerk altijd de rug kon toekeren om weer in zijn busje te gaan wonen en de golven na te jagen, zorgde ervoor dat hij geen enkele moeite leek te hebben met zijn huidige beroepskeuze; in tegenstelling tot Lucky, voor wie haar schoonheid zowel een bron van inkomen als van schaamte was. Ze had nooit iets anders gedaan dan modellenwerk, waardoor ze het gevoel had dat ze nooit iets gedaan had. Ze zou het nooit toegeven, maar ze benijdde Cliff om zijn vrijheid.

‘Hé, goudzak,’ zei ze, terwijl ze een sigaret uit het pakje dat voor hem lag pakte en tussen haar lippen stak. ‘Ik herkende je niet met kleren aan.’

Het andere model, een Amerikaan met een babyface die Lucky niet kende, boog zich lachend naar haar toe en gaf haar vuur. Hij had de teint van een golden retriever en dezelfde ogenschijnlijk slaafse behoefte om te behagen. De mannen hadden allebei een

groot glas bier voor zich staan, terwijl Sabina een glaasje witte wijn in haar hand hield, zonder er een slok van te nemen.

Lucky wenkte de ober, bestelde een biertje en ging zitten.

‘Hé, ik ben Riley,’ zei de man met de babyface.

‘Ik moet echt even iets drinken,’ zei Lucky. Ze leunde achterover, waardoor er een bleek streepje buik zichtbaar werd.

‘Dit is Lucky,’ zei Sabina. ‘*Ma sœur*.’

Dat werd door Lucky met een vaag knikje bevestigd. Sabina had de wel vaker bij enig kinderen voorkomende neiging om vrienden als familieleden in te lijven; in werkelijkheid wisten ze nauwelijks meer van elkaar dan hun laatste campagne en hun favoriete drankje.

‘Je bent Amerikaans!’ zei Riley. Hij had een mild zuidelijk accent waardoor al zijn klinkers klonken alsof ze door zachte watten waren omhuld. ‘Ik hoopte al de hele dag een Amerikaan tegen te komen.’ Hij hief zijn glas. ‘Op Independence Day.’

Lucky blies een dun rookwolkje de lucht in. ‘Dat vier ik niet,’ zei ze. Dit jaar, volgend jaar, de rest van haar leven zou de vierde juli alleen nog maar de sterfdag van Nicky zijn.

Riley keek haar verbaasd aan. ‘Maar je bent toch Amerikaans, of niet?’ vroeg hij.

‘New Yorker,’ antwoordde ze. ‘Dus amper.’

‘Maar nu woon je in Frankrijk,’ zei Sabina, ‘dus vier je de bestorming van de Bastille.’

‘Wanneer is dat?’ vroeg Cliff.

‘Volgende week al,’ zei Sabina.

‘Juli is dé maand om tegen tirannie in opstand te komen,’ zei Cliff.

‘Nou, ik mis het enorm,’ zei Riley. ‘Dit is de eerste keer dat ik niet thuis ben op de vierde juli. Mijn familie organiseert altijd een gigantische barbecue.’

‘Sorry, maar de Fransen doen niet aan barbecueën,’ zei Sabina. Ze zette haar glas met een klap op tafel. ‘Ik krijg dit echt niet weg.’